

Vanochtend bij het opstaan voelde mijn kont wat pijnlijk aan, alsof ik net nog door een enorme lul gepaald was. Maar het zal de nawerking wel zijn van de behandeling gisteren. Anders dan de eerste keer, moest ik dit keer echt op mijn tanden bijten. Op tien uur bleken er in mijn proctum – het laatste stukje van het rectum, zoals ik gisteren leerde - toch nog wat witte puntjes te zitten die weg moesten. De arts bracht haar soldeerbout in en net als vijf weken geleden verwachtte ik weer wat speldenprikjes te voelen. In plaats daarvan voelde ik een echte schok in mijn kont. Een keer en nog een keer. De verpleegkundige hield me onderwijl voor om vooral op mijn ademhaling te letten en rustig in en uit te ademen. Ik pufte dat het een aard had, maar ik was toch behoorlijk geschokt. In het ziekenhuis noemen ze het wel elektrocauterie, maar dit leek toch meer weg te hebben van een lichte elektrocutie.

Het leed was echter nog niet geleden, want er moest nog wat meer weggebrand worden. Dus besloot de arts me eerst maar een kleine verdoving toe te dienen. Nu ben ik daar doorgaans al niet enthousiast over, maar een prik in dat gevoelige deel van mijn lijf leek me helemaal niets. Gelukkig wist ze de naald vaardig te hanteren en bleef de ellende beperkt tot een speldenprikje. Kennelijk werkte de verdoving meteen. Toen ze daarna nog een keer of drie wat witte puntjes aanstipte, voelde ik niet meer dan een lichte verhitting in mijn kont. Precies zoals ze me voorgehouden had.

Eerder had ze me al verteld dat er gemiddeld drie behandelingen nodig zijn om de AIN te bestrijden. Het goede nieuws voor mij was – maar ik denk dan toch: eerst zien, dan geloven – dat ze verwachtte dat als ik over een week of vijf weer zou komen er geen verdere behandeling nodig zou zijn. Nou, vanuit het diepst van mijn hart mag ik wel zeggen dat ik dat ook hoop, en mijn kont met mij. Wordt vervolgd.